

פרשת כי תבוא

ושמחת בכל הטוב (כ"ו, י"א)

בפרשתינו נכתב על מצוות הביכורים. התורה עושה עניין גדול מהבאת הפרי הראשון לבית המקדש, עד כדי כך שמי שמקיים מצות ביכורים זוכה להגיע למדרגה של 'ושמחת בכל הטוב'.
וצריך להבין מדוע ע"י מצווה זו זוכה להגיע למדרגה כ"כ גבוהה שכל דבר שיקרה לו יראה את הטוב - ושמחת בכל הטוב.

טבע האדם מלידה הוא שמחה ופשוטה, נקיה מצרות ומעיקים, אולם ככל שגודל מתווספת לו הבחירה לשמוח או להתעצב בכל מה שקורה לו, ובדר"כ כשקורה לו דברים פחות נעימים, בקלות בוחר להתעצב, אבל כח הבחירה נתון בידיו. וכאן התורה מגלה סוד עמוק כדי לעזור להאדם לבחור בטוב.
כדי לבחור לשמוח עליו להתמקד בדברים הטובים בכלל ובפרט.

מעניין להשים לב שמתחילת הפרשה עד הפסוק ושמחת בכל הטוב, כל הפסוקים מתחילים בו' החיבור - 'והיה' 'ולקחת' 'והלכת' וכו' הו' רומזת שהאדם צריך להסתכל על חייו כמכלול אחד גדול, שהוא חלק מבריאה עוצמתית, והוא בהסתכלות שלו חלק בלתי נפרד מהיצירה המדודקת ומיוחדת של בורא עולם.
לא נמצא אדם שנשכח בטעות וחי לו עד 250 שנה כל מה שקורה זה מכוון מלמעלה 'ומשפטיך תהום רבה'. ההבנה הזאת שאנחנו חלק ממה שהעוצמתיות נותנת לנו משמשעות מחודשת לחיים.

יחד עם זאת כשקורה לאדם דבר טוב ומיוחד, עליו למסגר אותו, להעצים אותו, להודות עליו, להפוך אותו לאירוע משמעותי. כך עשו בביכורים מיד שגדל הפרי הראשון קשרו אותו בגמי אדום ומסגרו את הטובה והעצימו את הטובה ועלו לירושלים, להודות לה' על הטובה הגדולה שעשה.
המסגור של הטובה יחד עם ההסתכלות הכוללת על המכלול על השתייכות לדבר עוצמתי כזה, מביאים את האדם בהכרח למצב של 'ושמחת בכל הטוב'.
גם כאשר יש בחיים קשיים, ודברים שלא מסתדרים, הידיעה שאני חלק ממכלול, יחד עם היכולת למסגר ולהעצים את הטוב, מכניסה את השמחה פנימה וגורמת לאדם לחיות בצורה יותר מאורת.